FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT YVES BOT

föredraget den 27 januari 2011 [1]

1. Detta överklagande avser de bestämmelser som är tillämpliga på beräkningen av antidumpningstullar när den ifrågavarande produkten importerats från en stat utan marknadsekonomi.

2. Rådets förordning (EG) nr 384/96 [2] ger Europeiska kommissionen och Europeiska unionens råd behörighet att påföra sådana företag ekonomiska sanktioner, vilkas import till Europeiska gemenskapen utgör dumping, det vill säga, i stora drag, att sälja en produkt till lägre pris än vad företaget säljer produkten för inom den gemensamma marknaden.

3. Enligt grundförordningen får sanktionsåtgärder vidtas mot ett sådant förfarande om två villkor är uppfyllda, nämligen dels att den ifrågavarande produkten säljs i gemenskapen till ett pris som är lägre än dess ”normala” värde, dels när förfarandet vållar skada inom gemenskapen.

4. För att kontrollera om det första villkoret är uppfyllt måste man alltså jämföra det pris för vilket produkten säljs inom gemenskapen, det vill säga exportpriset, med produktens normalvärde. För denna jämförelse måste man först fastställa vart och ett av dessa värden. I grundförordningen fastställs kriterierna för dessa beräkningar.

5. Vad gäller normalvärdet motsvarar detta vanligtvis produktens försäljningspris i exportstaten. När detta pris emellertid inte är känt eller inte kan fastställas, på grund av att företaget inte saluför den aktuella produkten i sin egen stat eller om denna stat saknar marknadsekonomi, föreskriver grundförordningen andra kriterier för att fastställa normalvärdet. Bland dessa kriterier återfinns i sista hand det pris som i gemenskapen ska betalas för en likadan produkt, beräknad inklusive en skälig vinstmarginal.

6. Enligt grundförordningen ska exportvärdet och normalvärdet dessutom jämföras på ett rättvist sätt, det vill säga i samma handelsled.

1 — Originalspråk: franska.

2 — Rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 461/2004 av den 8 mars 2004 (EUT L 77, s. 12, nedan kallad grundförordningen).

7. Det här aktuella överklagandet avser just frågan om huruvida detta villkor har beaktats.

8. I sin förordning (EG) nr 1136/2006 [3], en förordning som fastställer den slutgiltiga antidumpningstull som Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd (nedan kallat klagandebolaget) ska betala, anser rådet att den ifrågavarande produktens normalvärde, i avsaknad av annan relevant information, borde fastställas på grundval av tillgängliga uppgifter från klaganden och från gemenskapsindustrin. Rådet fastställde sålunda normalvärdet på grundval av gemenskapstillverkarnas tillverkningskostnader, administrationskostnader och andra allmänna kostnader, inklusive en skälig vinstmarginal.

9. Från denna beräkning drog rådet emellertid av den del som motsvarade de direkta försäljningskostnaderna, eftersom klagandebolaget saluför alla sina varor, såväl i etableringsstaten som i exportstaterna, genom ett ”närstående företag”, det vill säga bolag där klagandebolaget är huvuddelägare eller bolag som är huvuddelägare i klagandebolaget.

10. Exportpriset fastställdes på grundval av de närstående företagens försäljningspris på produkten på gemenskapsmarknaden. För att kunna jämföra detta exportpris med normalvärdet i samma handelsled, det vill säga när produkten lämnar klagandebolagets produktionskedja, justerade rådet detta pris genom att dra av en procentsats motsvarande de närstående företagens försäljningskostnader och vinster.

11. I sin dom av den 23 september 2009 i målet Dongguan Nanzha Leco Stationery mot rådet [4], ogillade Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den talan som klagandebolaget väckt mot den slutgiltiga förordningen. Förstainstansrätten ansåg bland annat att rådets justering av exportpriset var förenlig med grundförordningen.

12. Detta konstaterande är föremål för förevarande överklagande. Klagandebolaget anser att förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att normalvärdet motsvarade produktens värde då denna lämnade produktionskedjan. Klagandebolaget anser att detta normalvärde, enligt grundförordningen, med nödvändighet ska motsvara produktens försäljningspris på hemmamarknaden om denna stat har en marknadsekonomi.

13. Enligt klagandebolaget följer härav att normalvärdet och exportpriset borde jämföras i det handelsled där produkten för första gången säljs till en oberoende handlare, det

3 — Rådets förordning (EG) nr 1136/2006 av den 24 juli 2006 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av spakmekanismer med ursprung i Folkrepubliken Kina och om slutgiltigt uttag av den preliminära antidumpningstull som införts på sådan import (EUT L 205, s. 1, nedan kallad den slutgiltiga förordningen).

4 — T-296/06, nedan kallad den överklagade domen.

vill säga när produkten säljs av det sista närstående företaget.

14. Klagandebolaget drar härav slutsatsen att förstainstansrätten även gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att den justering av exportpriset, som skedde genom att försäljningskostnaderna på gemenskapsmarknaden drogs av, var förenlig med kravet i grundförordningen på en rättvis jämförelse.

15. I detta förslag till avgörande ska jag gå igenom skälen till varför klagandebolagets överklagande, enligt min mening, ska ogillas.

16. Jag vill påpeka att klagandebolaget inte har ifrågasatt förstainstansrättens bedömning att normalvärdet beräknats i enlighet med bestämmelserna i grundförordningen. I sitt överklagande har klagandebolaget endast gjort gällande att förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att detta normalvärde motsvarade värdet i det handelsled där den aktuella produkten lämnade klagandebolagets produktionskedja, med den följden att rådets justering av exportpriset var förenlig med kravet på att göra en rättvis jämförelse.

17. Eftersom lagenligheten av beräkningen av normalvärdet inte har ifrågasatts och eftersom det har konstaterats att detta normalvärde fastställts till ett värde som motsvarar det handelsled där produkten lämnar klagandebolagets produktionskedja, kan klagandebolaget, enligt min mening, inte invända mot att rådet gjort en justering av exportpriset i syfte att återföra detta till samma led, det vill säga det led där de närstående företagen som ska marknadsföra produkten ännu inte var inblandade.

18. Av denna anledning föreslår jag att domstolen slår fast att förstainstansrätten inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att den ifrågasatta justeringen var förenlig med grundförordningen.

I — Tillämpliga bestämmelser och bakgrunden till tvisten

A — *Grundförordningen*

19. Artikel 2.1–2.7 i grundförordningen, i vilken normalvärdet av en produkt som anses dumpad definieras, har följande lydelse:

”1. Normalvärdet skall vanligtvis grundas på de priser som oberoende kunder i exportlandet har betalat eller skall betala vid normal handel.

…

3. Om försäljning av den likadana produkten vid normal handel inte förekommer eller är otillräcklig, eller om försäljningen på grund av den särskilda marknadssituationen inte möjliggör någon riktig jämförelse, skall normalvärdet för den likadana produkten beräknas på grundval av produktionskostnaden i ursprungslandet jämte ett skäligt belopp för att täcka försäljnings- och administrationskostnader, andra allmänna kostnader samt vinst, eller på grundval av exportpriserna vid försäljning vid normal handel till ett lämpligt tredje land, förutsatt att dessa priser är representativa.

…

7. a) I fråga om import från länder utan marknadsekonomi skall normalvärdet bestämmas på grundval av priset eller det konstruerade värdet i ett tredje land med marknadsekonomi eller priset från ett sådant tredje land till andra länder, inbegripet gemenskapen, eller om detta inte är möjligt, på någon annan skälig grund, exempelvis det pris som faktiskt betalas eller skall betalas i gemenskapen för den likadana produkten, vid behov vederbörligen justerat för att inbegripa en skälig vinstmarginal.

…

b) I fråga om antidumpningsundersökningar rörande import från Folkrepubliken Kina, Vietnam, Kazakstan och alla länder som inte är marknadsekonomier men som är medlemmar i WTO [världshandelsorganisationen] den dag då undersökningen inleds skall normalvärdet bestämmas i enlighet med punkterna 1–6, om det på grundval av korrekt underbyggda ansökningar från en eller flera tillverkare som omfattas av undersökningen och i enlighet med de kriterier och förfaranden som anges i punkt c visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna i samband med produktion och försäljning av den berörda likadana produkten. Om så inte är fallet skall de regler som anges i punkt a tillämpas.

…”

20. I artikel 2.8 i grundförordningen föreskrivs följande:

”Exportpriset ska vara det pris som faktiskt betalas eller ska betalas för produkten när den säljs på export från exportlandet till gemenskapen.”

21. I artikel 2.10 i grundförordningen föreskrivs följande:

”En rättvis jämförelse ska göras mellan exportpriset och normalvärdet. Denna jämförelse

ska göras i samma handelsled och avse försäljningar som ligger så nära varandra i tiden som möjligt och med hänsyn tagen till andra olikheter som påverkar prisernas jämförbarhet. Om normalvärdet och det fastställda exportpriset inte är direkt jämförbara ska i varje särskilt fall hänsyn i form av justeringar tas till olikheter i de faktorer som påstås och konstateras påverka priserna och därmed prisernas jämförbarhet. Dubblering ska undvikas vid justeringen, särskilt avseende rabatter, avdrag, kvantiteter och handelsled. Om de angivna villkoren är uppfyllda kan justeringar göras för följande faktorer:

…

i) *Provisioner*

Justering ska göras för olikheter i provisioner som utbetalas för försäljningarna i fråga. Begreppet 'provisioner' ska anses inbegripa handlarens pålägg för produkten eller den likadana produkten, om handlaren fyller liknande funktioner som en agent som arbetar på provisionsbasis.

…"

B — *Omständigheterna och den slutgiltiga förordningen*

22. Omständigheterna i målet och innehållet i den slutgiltiga förordningen redovisas på följande sätt i punkterna 8–24 i den överklagade domen.

23. Klagandebolaget är ett bolag bildat enligt kinesisk rätt, som har sitt säte i Dongguan (Kina). Bolaget tillverkar spakmekanismer [5] som används för att hålla fast pappersark i pärmar eller mappar.

24. Klagandebolaget säljer allt det tillverkar till World Wide Stationery Ltd [6] genom företaget Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd [7], som är huvuddelägare i klagandebolaget. WWS och LECO är båda etablerade i Hongkong (Kina). WWS säljer sedan klagandebolagets produkter vidare till kunder på den kinesiska marknaden och även på marknaden utanför Kina, genom export av de ifrågavarande produkterna till gemenskapen och till andra tredjeländer.

25. Den 11 mars 2005 fick kommissionen in ett klagomål från tre tillverkare inom gemenskapen vilka tillsammans står för mer än 50 procent av den totala tillverkningen av spakmekanismer i gemenskapen. Klagomålet stöddes av IML Industria Meccanica Lombarda Srl.

5 — Nedan kallade spakmekanismer.
6 — Nedan kallat WWS.
7 — Nedan kallat LECO.

26. Den 28 april 2005 offentliggjordes, i enlighet med artikel 5 i grundförordningen, ett tillkännagivande i *Europeiska unionens officiella tidning*[8] om inledande av ett antidumpningsförfarande beträffande import av spakmekanismer med ursprung i Folkrepubliken Kina.

27. Under detta undersökningsförfarande lämnade klagandebolaget in en ansökan om att beviljas marknadsekonomisk status i enlighet med artikel 2.7 b och c i grundförordningen, och, i andra hand, en ansökan om individuell behandling i enlighet med artikel 9.5 i denna förordning. Kommissionen avslog den första ansökan men godtog den andra.

28. Inom ramen för denna undersökning gjorde kommissionen inte något kontrollbesök, vare sig i Dongguan eller i Hongkong.

29. Den 26 januari 2006 antog kommissionen förordning (EG) nr 134/2006 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av spakmekanismer med ursprung i Folkrepubliken Kina[9]. I denna förordning fastställdes den preliminära tullen till 33,3 procent för import av spakmekanismer tillverkade av klagandebolaget, från och med den 28 januari 2006, och till 48,1 procent för övrig import av spakmekanismer från Kina.

30. För exporterande tillverkare utan marknadsekonomisk status fastställdes normalvärdet för spakmekanismer, på samma sätt som för klagandebolaget, i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen, på grundval av kontrollerade uppgifter som lämnats in av en tillverkare i en liknande stat. Kommissionen ansåg provisoriskt att Iran var det mest lämpade valet i detta avseende.

31. Exportpriset för spakmekanismer, vad gällde försäljning till gemenskapen från en exportör som beviljats individuell behandling via närstående företag utanför gemenskapen, fastställdes på grundval av återförsäljningspriserna till oberoende kunder i gemenskapen, i enlighet med artikel 2.8 i grundförordningen. Exportpriset för klagandebolagets spakmekanismer fastställdes på grundval av priser som WWS tillämpade på den första oberoende kunden i gemenskapen, med ett avdrag på 12,6 procent motsvarande vissa kostnader mellan fabriken och gränsen till gemenskapen, närmare bestämt transport-, försäkrings-, hanteringskostnader etcetera.

8 — EUT C 103, s. 18.

9 — EUT L 23, s. 13, nedan kallad den preliminära förordningen.

32. I punkt 17 i den överklagade domen fastställde förstainstansrätten följande:

”Enligt den preliminära förordningen jämfördes normalvärdet och exportpriserna på nivån fritt fabrik och i samma handelsled. För att jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset skulle bli rättvis togs, i enlighet med artikel 2.10 i grundförordningen, hänsyn till olikheter i faktorer som påstods och konstaterades påverka priserna och prisernas jämförbarhet. Vad gäller klagandebolaget gjordes en justering, i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen, eftersom exportförsäljningen skedde via ett närstående företag beläget i ett annat land än det berörda landet eller utanför gemenskapen. Denna justering bestod i att från exportpriset för spakmekanismer dra av 18,6 procent för WWS:s försäljnings- och administrationskostnader samt allmänna kostnader, 1,8 procent för LECO:s motsvarande kostnader, och 5 procent för vinstmarginalen för dessa båda bolag.”

33. Den 24 juli 2006 antog rådet den slutgiltiga förordningen, i vilken klagandebolagets slutgiltiga dumpningsmarginal fastställdes till 27,1 procent och den slutgiltiga dumpningsmarginalen för övriga tillverkare till 47,4 procent.

34. Vad gäller beräkningen av normalvärdet för spakmekanismer, har rådet i den slutgiltiga förordningen slagit fast att man efter ytterligare analys av all tillgänglig information från tillverkaren i Iran varit tvungen att dra slutsatsen att informationen var ofullständig och/eller osammanhängande och således inte kunde användas som grund för beräkningen av normalvärdet för spakmekanismer i det slutgiltiga ledet. I enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen användes därför en annan rimlig grund för beräkningen av normalvärdet. I detta avseende anges i den slutgiltiga förordningen att det på grund av bristen på information från andra tredjeländer där spakmekanismer tillverkas, ansågs att tillgängliga uppgifter från klaganden och från gemenskapsindustrin var den rimligaste grunden för att fastställa normalvärdet i det slutgiltiga ledet. Dessutom framgår att det gjordes justeringar för att återspegla specifika, kontrollerade uppgifter som inhämtats under undersökningen, särskilt när det gäller priserna på råvaror och frakt.

35. Exportpriset fastställdes i enlighet med den metod som redovisas i den preliminära förordningen.

36. Förstainstansrätten fastslog i punkt 24 i den överklagade domen följande:

”Enligt den slutgiltiga förordningen jämfördes normalvärdet och exportpriserna på grundval av priset fritt fabrik och i samma handelsled. För att jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset skulle bli rättvis i klagandebolagets fall upprätthöll man, i

motsats till vad klagandebolaget gjort gällande i dess första framställning i skrivelse av den 3 mars 2006, justeringen av WWS:s exportpris i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen. Gemenskapsinstitutionerna bekräftade deras uppfattning att klagandebolagets förhållande till LECO och WWS kunde jämföras med förhållandet till en handlare som arbetar på provisionsbasis. Undersökningen av klagandebolagets andra invändning i skrivelsen av den 3 mars 2006, avseende den omständigheten att vissa av LECO:s och WWS:s försäljningskostnader räknats med två gånger, bekräftade emellertid att det förekom vissa fel i beräkningarna av dessa kostnader. Detta medförde att avdraget för WWS:s försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader sänktes från 18,6 procent till 3,2 procent. Den justering som gemenskapsinstitutionerna gjorde bestod slutligen i att dra av 3,2 procent av exportpriset, bland annat för WWS:s direkta försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader, 1,8 procent för LECO:s motsvarande kostnader, och 5 procent för vinstmarginalen för dessa båda bolag."

C — *Relevanta skäl i den överklagade domen*

37. Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 oktober 2006 väckte klagandebolaget talan med yrkande om ogiltigförklaring av den slutgiltiga förordningen, i den del denna förordning avsåg klagandebolaget, och om att rådet skulle ersätta rättegångskostnaderna.

38. Klagandebolaget åberopade två grunder till stöd för sin talan. Inom ramen för den första grunden gjorde klagandebolaget, i en första del, gällande att den slutgiltiga förordningen innehöll ett åsidosättande av artikel 2.10 i grundförordningen, eftersom institutionerna jämfört normalvärdet och exportpriset för spakmekanismer i olika handelsled.

39. Klagandebolagets argument och förstainstansrättens skäl framgår på följande sätt i punkterna 34–53 i den överklagade domen:

"**Den första grunden: Åsidosättande av artikel 2.10 i grundförordningen**

— Parternas argument

34 [Klagandebolaget] har gjort gällande att institutionerna, genom att göra en justering av exportpriset för de

spakmekanismer som detta bolag tillverkar med avseende på direkta försäljningskostnader, administrationskostnader och andra allmänna kostnader, liksom LECO:s och WWS:s vinster, har jämfört normalvärdet och exportpriset i olika handelsled, och således åsidosatt artikel 2.10 i grundförordningen.

35 [Klagandebolaget] har inledningsvis gjort gällande att normalvärdet av spakmekanismer, enligt den slutgiltiga förordningen, har beräknats på grundval av tillgängliga uppgifter från klaganden och från gemenskapsindustrin. I detta avseende har [klagandebolaget] anfört att detta fastställande borde ha skett på grundval av principer i grundförordningen och i synnerhet de som anges i artikel 2.1 och 2.3 i denna. Enligt dessa bestämmelser borde normalvärdet motsvara priset för de produkter som säljs på hemmamarknaden, vilket slutligen innebär ett belopp som är högre än tillverkningskostnaden plus försäljnings- och administrationskostnader och allmänna kostnader.

36 Till stöd för detta påstående har [klagandebolaget] hänvisat till domstolens dom av den 5 oktober 1988 i mål 250/85, Brother Industries mot rådet (REG 1988, s. 5683), punkterna 15–18, i vilken domstolen slog fast att fastställandet av normalvärdet syftar till att fastställa försäljningspriset för en produkt som det skulle vara om produkten såldes i ursprungslandet eller exportlandet. I detta avseende har [klagandebolaget] påpekat att försäljningspriset på de spakmekanismer som detta bolag tillverkar för den kinesiska marknaden utgör priset fritt fabrik för WWS, eftersom detta senare bolag, i likhet med vad [klagandebolaget] angett på flera ställen i det frågeformulär som kommissionen tillsänt det i samband med att förfarandet inleddes, säljer hela sin produktion oavsett om produkterna är avsedda för Kina eller för export.

37 Enligt [klagandebolaget] följer härav att institutionernas justering av WWS:s exportpris i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen – närmare bestämt ett avdrag av en marginal om 5 procent för försäljnings- och administrationskostnader samt allmänna kostnader, och 5 procent för WWS:s och LECO:s vinstmarginaler – innebar att dessa priser sattes till en nivå som motsvarade värdet på produkterna i slutet av produktionskedjan i Kina, det vill säga före försäljningskostnader.

38 [Klagandebolaget] har slutligen gjort gällande att institutionerna vid fastställandet av normalvärdet inte enbart borde ha beaktat WWS:s försäljnings- och administrationskostnader samt allmänna kostnader avseende detta bolags exportverksamhet utan även avseende dess försäljning i Kina. [Klagandebolaget] har tillagt att det inte har några försäljningskostnader i Kina, eftersom det anpassar tillverkningen där efter WWS:s önskemål.

39 Rådet, kommissionen och övriga intervenienter har bestritt [klagandebolagets] argument.

— Förstainstansrättens bedömning

40 Det ska för det första erinras om att gemenskapsinstitutionerna, i fråga om handelspolitiska skyddsåtgärder, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska situationer som de ska bedöma (domstolens dom av den 27 september 2007 i mål C-351/04, Ikea Wholesale, REG 2007, s. I-7723, punkt 40, och förstainstansrättens dom av den 8 juli 2008 i mål T-221/05, Huvis mot rådet, punkt 38).

41 Det följer också av fast rättspraxis att gemenskapsdomstolarnas prövning av institutionernas bedömningar, när det gäller handelspolitiska skyddsåtgärder, endast ska avse en kontroll av att reglerna för handläggning har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (se förstainstansrättens dom av den 28 oktober 2004 i mål T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, REG 2004, s. II-3663, punkterna 48 och 49 och där angiven rättspraxis, och av den 4 oktober 2006 i mål T-300/03, Moser Baer India mot rådet, REG 2006, s. II-3911, punkt 28 och där angiven rättspraxis). Denna begränsade rättsliga kontroll omfattar i synnerhet valet mellan de olika metoderna för beräkning av dumpningsmarginalen och bedömningen av en produkts normalvärde (se domen i det ovan i punkt 40 nämnda målet Ikea Wholesale, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

42 Enligt rättspraxis framgår det såväl av lydelsen av artikel 2.10 i grundförordningen som av artikelns struktur att en justering av exportpriset eller normalvärdet endast kan göras för att ta hänsyn till olikheter beträffande faktorer som påverkar priserna och således deras jämförbarhet (se förstainstansrättens dom av den 21 november 2002 i mål T-88/98, Kundan och Tata mot rådet, REG 2002, s. II-4897, punkt 94). Detta innebär med andra ord att en justering vidtas för att återställa symmetrin mellan en varas normalvärde och exportpris. Om justeringen således har gjorts på ett korrekt sätt, medför det att symmetrin har återställts mellan normalvärdet och exportpriset. Om justeringen däremot inte har gjorts på ett korrekt sätt, medför det att denna har skapat asymmetri mellan normalvärdet och exportpriset (förstainstansrättens dom av den 10 mars 2009 i mål T-249/06, Interpipe Niko Tube och Interpipe NTRP mot rådet [REG 2009, s. II-383], punkterna 194 och 195).

43 Det är inom denna ram som förstainstansrätten ska bedöma frågan om den jämförelsenivå som institutionerna har valt har beaktats i beräkningen av normalvärdet och exportpriset. Förstainstansrätten ska

sedan kontrollera om den vidtagna justeringen har resulterat i att symmetrin i jämförelsen mellan dessa båda faktorer har återställts eller om den i stället har lett till en jämförelse i olika handelsled.

44 I förevarande fall följer det av skäl 22 i den slutgiltiga förordningen att institutionerna har jämfört normalvärdet och exportpriset för spakmekanismer med ursprung i Kina i samma handelsled, det vill säga på grundval av priset fritt fabrik. Vad gäller de spakmekanismer som [klagandebolaget] tillverkar påpekas det i skrivelsen av den 3 juli 2006 att såväl normalvärdet som exportpriset för dessa produkter fastställts innan en tänkbar mellanhand blandades in i försäljningsprocessen, det vill säga innan LECO och WWS blandades in i saluföringen av [klagandebolagets] spakmekanismer.

45 Vad för det första gäller exportpriset ska det vidare påpekas att [klagandebolaget] inte har bestritt den omständigheten att beräkningen gjorts på grundval av artikel 2.8 i grundförordningen. [Klagandebolaget] har nämligen tillsammans med institutionerna medgett, att exportpriset för dess spakmekanismer motsvarar det pris som WWS har tillämpat på oberoende kunder i gemenskapen, såsom föreskrivs i skäl 21 i den slutgiltiga förordningen och, genom hänvisning i detta skäl, i skälen 41 och 42 i den preliminära förordningen.

46 Vad för det andra gäller normalvärdet anser [klagandebolaget] emellertid att detta värde borde ha fastställts i enlighet med artikel 2.1 och 2.3 i grundförordningen och således motsvara det pris som WWS tillämpar på [klagandebolagets] spakmekanismer för den kinesiska marknaden.

47 I detta avseende ska det erinras om att det av lydelsen i artikel 2.7 b i grundförordningen framgår att fastställelsen av normalvärdet för produkter med ursprung i Kina, med tillämpning av de bestämmelser som anges i artikel 2.1–2.6 i denna förordning, är begränsad till specifika enskilda fall, där de berörda tillverkarna har, var och en för sitt vidkommande, gett in en korrekt underbyggd ansökan i enlighet med de kriterier och förfaranden som anges i artikel 2.7 c i grundförordningen för att visa att marknadsekonomiska förhållanden råder för dem (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 23 oktober 2003 i mål T-255/01, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures och Zhejiang Yankon mot rådet, REG 2003, s. II-4741, punkt 40).

48 I förevarande fall ska det emellertid konstateras att det av skäl 14 i den slutgiltiga förordningen följer att [klagandebolagets] ansökan enligt artikel 2.7 b i grundförordningen ska ogillas. Normalvärdet

av [klagandebolagets] spakmekanismer kunde således inte fastställas som motsvarande priset för dessa produkter på [klagandebolagets] hemmamarknad, det vill säga de priser som WWS tillämpar på den kinesiska marknaden, eftersom det konstaterats att dessa inte omfattades av normal handel.

49 Det ska dessutom påpekas att [klagandebolagets] hänvisning till punkterna 15–18 i domen i det ovan i punkt 36 nämnda målet Brother Industries mot rådet inte är relevant i förevarande fall. Även om domstolen i denna dom ansåg att institutionerna med rätta beräknat normalvärdet av import från Japan på grundval av det försäljningspris som distributören tillämpar på hemmamarknaden, gjordes bedömningen nämligen på grundval av den omständigheten att Japan var ett land med marknadsekonomi.

50 Det ska vidare konstateras att normalvärdet för [klagandebolagets] spakmekanismer, i enlighet med skäl 17 i den slutgiltiga förordningen, beräknats på en rimlig grund i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen. Enligt rättspraxis är syftet med denna bestämmelse just att undvika att hänsyn tas till de priser och kostnader som gäller i ett land som inte tillämpar marknadsekonomi, eftersom dessa parametrar i sådana länder inte utgör det normala resultatet av marknadskrafterna (se, analogt, dom av den 11 juli 1990 i de förenade målen C-305/86 och C-160/87, Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet, REG 1990, s. I-2945, punkt 26, och av den 22 oktober 1991 i mål C-16/90, Nölle, REG 1991, s. I-5163, punkt 10). Vad särskilt gäller [klagandebolagets] spakmekanismer framgår det av skrivelsen av den 3 juli 2006 att normalvärdet beräknats på grundval av motsvarande gemenskapstillverkares tillverkningskostnader, administrationskostnader och andra allmänna kostnader, inklusive en skälig vinstmarginal. Man har emellertid inte kunnat ta med några direkta försäljningskostnader i beräkningen, eftersom LECO och WWS, såsom [klagandebolaget] flera gånger har angett i bland annat sina svar i det frågeformulär som tillställts kommissionen under utredningen och i skrivelsen av den 5 juni 2006, haft i uppdrag att saluföra [klagandebolagets] produkter.

51 Mot bakgrund av det sätt på vilket normalvärdet på [klagandebolagets] spakmekanismer har beräknats, och i synnerhet mot bakgrund av att försäljningskostnaderna inte har tagits med i denna beräkning, uppstår en obalans i jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset för [klagandebolagets] spakmekanismer om institutionerna inte företar en justering i enlighet med artikel 2.10 i grundförordningen genom att från exportpriset dra av kostnaderna för försäljningen av [klagandebolagets] spakmekanismer på gemenskapsmarknaden.

52 Följaktligen konstaterar förstainstansrätten att institutionerna inte har gjort någon uppenbart felaktig bedömning när de företog en justering, i enlighet med artikel 2.10 i grundförordningen, av exportpriset på [klagandebolagets] spakmekanismer.

53 Mot bakgrund av vad som har anförts kan talan inte vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.”

40. Enligt den överklagade domen ogillade förstainstansrätten klagandebolagets talan och förpliktade detta bolag att bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som förorsakats Europeiska unionens råd och intervenienterna IML Industria Meccanica Lombarda Srl, Interkov spol. s r.o., MI.ME.CA. Srl och NIKO – kovinarsko podjetje, d.d., Železniki.

II — Överklagandet

A — *Yrkandena*

41. Inom ramen för förevarande överklagande har klagandebolaget yrkat att den överklagade domen ska ogiltigförklaras i den mån första delgrunden i klagandebolagets första grund ogillas och att klagandebolaget förpliktas ersätta rådets och intervenienternas rättegångskostnader.

42. Klagandebolaget har även yrkat att domstolen ska ogiltigförklara den slutgiltiga förordningen i den del de spakmekanismer som klagandebolaget tillverkar påförs en tull som är högre än den tull som beräknas utan den ifrågasatta justeringen av exportpriset.

43. Rådet har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och i andra hand ogilla talan i dess helhet. Rådet har vidare yrkat att domstolen ska förplikta klagandebolaget att ersätta rättegångskostnaderna.

B — *Parternas argument*

1. Klagandebolaget

44. Till stöd för sitt överklagande har klagandebolaget anfört en enda grund, nämligen åsidosättande av artikel 2.10 i grundförordningen och felaktig tolkning av begreppet normalvärde, såsom detta begrepp definieras i artikel 2.7 a i grundförordningen.

45. Klagandebolaget har gjort gällande att förstainstansrätten i den överklagade domen inte har tillskrivit begreppet normalvärde, såsom detta begrepp definieras i artikel 2.7 a i grundförordningen, en korrekt rättsverkan.

46. Klagandebolaget har anfört att det i denna dom flera gånger har medgetts att LECO:s och WWS:s försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna

kostnader i Hongkong utgjorde kostnader som uppkommit i samband med exportförsäljning och försäljning i Kina och att den omständigheten att klagandebolaget inte hade några försäljningskostnader i Kina inte har bestritts.

47. Klagandebolaget har påpekat att förstainstansrätten i punkt 50 i den överklagade domen medgett att normalvärdet beräknats på grundval av motsvarande gemenskapstillverkares tillverkningskostnader, administrationskostnader och andra allmänna kostnader, inklusive en skälig vinstmarginal.

48. Förstainstansrätten har vidare i samma punkt i den överklagade domen konstaterat att ”[m]an … inte [har] kunnat ta med några direkta försäljningskostnader i beräkningen, eftersom LECO och WWS, i likhet med vad [klagandebolaget] flera gånger har angett i bland annat sina svar i kommissionens frågeformulär, haft i uppdrag att saluföra [klagandebolagets] produkter”.

49. I och med detta uttalande har förstainstansrätten gjort en felaktig bedömning, och detta av två skäl:

50. För det första har den omständigheten, att LECO och WWS haft i uppdrag att sälja klagandebolagets produkter, inte något att göra med beräkningen av normalvärdet, eftersom detta värde är ett jämförbart normalvärde och således inte baserat på klagandebolagets kostnader.

51. För det andra har påståendet, att LECO och WWS haft i uppdrag att sälja klagandebolagets produkter, betydelse för fastställandet av det led i klagandebolagets distributionskedja i vilket det normalvärde som beräknats på grundval av artikel 2.7 a i grundförordningen skulle ha varit ett faktiskt jämförbart normalvärde.

52. Förstainstansrätten har i sin genomgång av denna fråga i punkterna 46–48 i den överklagade domen missförstått klagandebolagets argument i första instans.

53. I motsats till vad förstainstansrätten påpekat i punkt 46 i den överklagade domen har klagandebolaget alltid medgett att normalvärdet borde fastställas i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen. För att fastställa i vilket led i klagandebolagets produktionskedja man finner ett jämförbart normalvärde, är det emellertid viktigt att undersöka artikel 2.1 och 2.3 i grundförordningen.

54. I motsats till vad som framkommit i punkt 49 i den överklagade domen är domen i det ovannämnda målet Brother Industries mot rådet dessutom av relevans, eftersom det däri visas att ett normalvärde som fastställts i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen ska motsvara ett normalvärde som fastställts enligt villkoren i en marknadsekonomi, det vill säga att det ska motsvara värdet på produkten när denna levereras till den första icke närstående personen. Värdet ska alltså även inbegripa alla försäljnings- och

administrationskostnader och andra allmänna kostnader för alla de bolag som är involverade i distributionen av den berörda produkten.

55. Detta skulle innebära att om tillverkaren i en stat utan marknadsekonomi har närstående bolag som säljer produkten på hemmamarknaden, borde det jämförbara normalvärdet som fastställts i enlighet med artikel 7.2 a i grundförordningen vara lika med normalvärdet för tillverkarens ekonomiska enhet, det vill säga det normalvärde till vilket produkten levereras, för första gången, till en icke närstående person på hemmamarknaden. I klagandebolagets fall motsvaras detta led av ”fritt WWS”.

56. I punkt 44 i den överklagade domen gör förstainstansrätten emellertid ett konstaterande som strider mot artikel 2.7 a i grundförordningen, eftersom den förutsätter att det jämförbara normalvärdet motsvarar värdet i det led där produkterna lämnar produktionskedjan i Kina.

57. Klagandebolaget drar härav slutsatsen att förstainstansrätten även åsidosatt artikel 2.10 i grundförordningen genom att i slutet av punkt 51 och i punkt 52 i den överklagade domen påpeka att institutionerna inte gjort en uppenbart felaktig bedömning när de gjorde en justering, i enlighet med denna bestämmelse, av exportpriset för spakmekanismer genom att från detta pris dra ifrån de försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader som LECO och WWS haft i samband med exportförsäljningen.

2. Rådet

58. Rådet erinrar om att normalvärdet beräknats på nivån fritt fabrik på grundval av tillverkningskostnaderna, försäljnings- och administrationskostnaderna och andra allmänna kostnader fram till dess att produkterna lämnade fabriken, samt en skälig vinstmarginal.

59. Rådet har påpekat att det på grundval av kontrollerade uppgifter från gemenskapsindustrin framkommit att försäljnings- och administrationskostnaderna och de andra allmänna kostnaderna sammanlagt uppgick till närmare 16 procent, varav 5 procent utgjordes av försäljningskostnader.

60. Då klagandebolaget inte haft några försäljningskostnader förklarar detta varför institutionerna endast räknat med ett belopp omkring 11 procent i det konstruerade normalvärdet, främst för administrationskostnader och andra allmänna kostnader.

61. Rådet hävdar att normalvärdet på ett korrekt sätt har fastställts fritt fabrik för ett bolag som inte har några direkta kostnader för sin försäljning på hemmamarknaden.

62. Rådet har vidare anfört att institutionerna fastställt exportpriset på grundval av de priser som WWS fakturerat första oberoende kund. Institutionerna har emellertid gjort en justering av klagandebolagets exportpris, i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen, eftersom klagandebolaget inte direkt sålde sina produkter till oberoende kunder utan lät all exportförsäljning ske via två närstående bolag, nämligen LECO och WWS, båda etablerade i Hongkong. Institutionerna ansåg att klagandebolagets förhållande till LECO och WWS kunde liknas vid förhållandet till en handlare som arbetar på provisionsbasis.

63. Rådet har påpekat att klagandebolaget i förfarandet vid förstainstansrätten invänt mot justeringen i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen men att det inte förnekat att dess förhållande till LECO och WWS kunde liknas vid förhållandet till en handlare som arbetar på provisionsbasis. Klagandebolaget påstod endast att justeringen var omotiverad, eftersom LECO och WWS var inblandade i såväl exportförsäljningen som försäljningen på hemmamarknaden i Kina.

64. Rådet erinrade i förfarandet vid förstainstansrätten om att klagandebolagets argument var felaktigt i två hänseenden. För det första hade institutionerna inte fastställt normalvärdet på grundval av klagandebolagets försäljningspris i Kina utan i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen. För det andra inbegrep det konstruerade normalvärde som fastställts för klagandebolaget i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen inte några direkta försäljningskostnader. Det fanns alltså en avvikelse mellan normalvärdet, å ena sidan, och det exportpris som fastställts på grundval av de priser som WWS fakturerat den första oberoende kunden, å andra sidan. Normalvärdet inbegrep således endast de kostnader som fastställts på klagandebolagets nivå fritt fabrik, utan några direkta försäljningskostnader. Exportpriset inbegrep även vinstmarginalen för LECO och WWS, vilka hade liknande funktioner som handlare som arbetar på provisionsbasis. Rådet har anfört att det var för att kompensera denna avvikelse som man gjorde den ifrågasatta justeringen i enlighet med artikel 2.10 i i grundförordningen.

65. Rådet har gjort gällande att förstainstansrätten godtagit detta argument i den överklagade domen. Klagandebolagets påstående, att förstainstansrätten tillskrivit begreppet

”normalvärde” – i den mening som avses i artikel 2.7 a i grundförordningen – felaktig rättsverkan, saknar således grund.

C — *Min bedömning*

66. I sitt påstående, att normalvärdet i det aktuella fallet motsvarade värdet på nivån ”fritt WWS”, tar klagandebolaget inte någon hänsyn till den obestridda omständigheten att det konstruerade normalvärde som fastställts i förevarande fall inte inbegrep några försäljningskostnader. Detta påstående utgör dessutom en invändning mot förstainstansrättens fastställande av de faktiska omständigheterna, och måste avvisas.

67. Rådet har vidare anfört att klagandebolaget, i sin första grund vid förstainstansrätten, inte bestritt det sätt institutionerna beräknat det konstruerade normalvärdet på i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen. Klagandebolaget har inte heller påstått att institutionerna åsidosatt denna bestämmelse på grund av att de inte räknat med försäljningskostnaderna i det konstruerade normalvärdet.

68. Slutligen kan inte heller invändningen om att rådet åsidosatt artikel 2.10 i i grundförordningen godtas, eftersom denna endast bygger på påståendet att normalvärdet motsvarar värdet på nivån ”fritt WWS”, vilket är uppenbart felaktigt.

69. I likhet med rådet anser jag att förevarande mål ska ogillas på grund av dels föremålet för överklagandet, dels institutionernas skyldighet enligt artikel 2.10 i grundförordningen att göra de justeringar som är nödvändiga för att uppnå en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet.

70. Vad gäller den första punkten, närmare bestämt föremålet för överklagandet, anser jag det vara viktigt att beakta att förevarande överklagande är mycket begränsat.

71. Klagandebolaget har nämligen i sin enda grund gjort gällande att förstainstansrätten gjort en uppenbart felaktig bedömning när den fann att normalvärdet fastställts på den nivå där produkterna lämnar klagandebolagets produktionskedja, med den följden att justeringen av exportpriset varit motiverad för att uppnå en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet, det vill säga i samma handelsled.

72. Genom att begränsa sig till denna enda grund har klagandebolaget för det första inte velat visa att förstainstansrätten haft fel när den i punkt 44 i den överklagade domen konstaterade att normalvärdet i förevarande fall fastställts före inblandningen av en

mellanhand i försäljningsledet, det vill säga före inblandningen av LECO och WWS. Klagandebolaget har inte vid något tillfälle i sitt överklagande gjort gällande att förstainstansrätten genom sitt konstaterande har missuppfattat omständigheterna.

73. Enligt min mening har klagandebolaget inte heller bestritt förstainstansrättens rättsliga bedömning enligt vilken det konstruerade normalvärdet för spakmekanismer i den slutgiltiga förordningen fastställts i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen.

74. Rådet har i sin svarsinlaga vid förstainstansrätten gjort följande klargöranden avseende beräkningsmetoderna för normalvärdet. Punkterna 9 och 10 i denna inlaga har följande lydelse:

”9. … Det konstruerade normalvärdet har beräknats på nivån fritt fabrik och inbegriper tillverkningskostnaderna, försäljnings- och administrationskostnaderna och andra allmänna kostnader fram till dess att produkterna lämnar fabriken, samt en skälig vinstmarginal. Institutionerna har fastställt följande belopp:

— *Tillverkningskostnader*: Institutionerna har fastställt kostnaderna för råvaror (i första hand stålplåt, stålrullar, elmetallisering och elektricitet), som motsvarar omkring två tredjedelar av den totala tillverkningskostnaden, på grundval av det kinesiska priset och återstående delar på grundval av uppgifter från klaganden och tillgängliga uppgifter från tillverkare i andra eventuellt jämförbara länder.

— *Försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader*: Institutionerna har fastställt dessa kostnader på grundval av kontrollerade uppgifter från gemenskapsindustrin vilka visar att försäljnings- och administrationskostnaderna och de andra allmänna kostnaderna sammanlagt uppgick till närmare 16 procent. Institutionerna har av detta belopp emellertid dragit av 5 procent för försäljningskostnader, eftersom klagandebolaget inte haft några sådana kostnader. Försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna kostnader uppgick därför endast till omkring 11 procent, motsvarande främst administrationskostnader och andra allmänna kostnader.

— *Vinst*: Institutionerna har slutligen räknat med en skälig vinstmarginal på omkring 5 procent.

10. Institutionerna har således beräknat ett konstruerat normalvärde på nivån fritt fabrik för ett bolag som inte har några direkta försäljningskostnader på hemmamarknaden."

75. I förevarande överklagande har klagandebolaget, såsom både jag och rådet har förstått det, inte ifrågasatt bedömningen i punkt 50 i den överklagade domen. Enligt denna har normalvärdet, i och med att det inte innehåller några försäljningskostnader, beräknats i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen.

76. Klagandebolaget har inom ramen för detta överklagande med andra ord inte bestritt beloppet för detta normalvärde och inte heller den omständigheten att detta värde minskats med 5 procent för försäljningskostnader.

77. Enligt min mening finner denna slutsats stöd i den omständigheten att klagandebolaget, i sin ansökan genom vilken förevarande överklagande anhängiggjordes, uttryckligen har begärt att domstolen, för det fall att denna godtar den anförda grunden och ogiltigförklarar den överklagade domen, ogiltigförklarar den slutgiltiga förordningen "i den del den innebär fastställandet av en antidumpingtull på de spakmekanismer som klagandebolaget tillverkar, som är högre än den tull som skulle påföras om den ifrågasatta justeringen av exportpriset inte hade gjorts".

78. Inom ramen för förevarande överklagande vill klagandebolaget således endast uppnå en ogiltigförklaring av den minskning av exportpriset som skett genom den ifrågasatta justeringen, och inte ett nytt fastställande av dumpingmarginalen genom en ny beräkning av normalvärdet och exportpriset.

79. Sammanfattningsvis har klagandebolaget inte anfört sin enda grund, med rubriken "icke korrekt tillskriven rättsverkan av begreppet normalvärde, i den mening som avses i artikel 2.7 a i grundförordningen", i syfte att bestrida den omständigheten att normalvärdet, vilket fastställts på grundval av priset för den aktuella produkten på gemenskapsmarknaden, beräknats exklusive direkta försäljningskostnader.

80. Denna grund ska enligt min mening förstås så, att förstainstansrätten, oavsett rådets avdrag av dessa kostnader, borde ha medgett att normalvärdet, i enlighet med såväl artikel 2.7 a i grundförordningen som domen i det ovannämnda målet Brother Industries mot rådet, med nödvändighet motsvarar försäljningspriset för spakmekanismer på den kinesiska marknaden för det fall att denna produkt hade saluförts i ett land med marknadsekonomi och att ett sådant pris med nödvändighet inbegriper försäljningskostnaderna för de

bolag som sköter försäljningen av produkten, såsom LECO och WWS, eftersom dessa bolag tillsammans med tillverkningsbolaget utgör samma ekonomiska enhet.

81. Enligt min menig kan överklaganden inte vinna bifall såvitt avser denna grund.

82. I domen i det ovannämnda målet Brother Industries mot rådet fann domstolen visserligen att det förhållandet att produktion och försäljning på hemmamarknaden fördelas inom en koncern bestående av rättsligt separata bolag inte påverkar det faktum att det är fråga om en enda ekonomisk enhet. Normalvärdet ska följaktligen inte fastställas på grundval av det tillverkande bolagets försäljningspris till distributören, utan på grundval av det senares försäljningspris till en ekonomiskt oberoende handlare.

83. Man skulle således kunna fråga sig om rådet, mot bakgrund av artikel 2.7 a i grundförordningen och domen i det ovannämnda målet Brother Industries mot rådet, haft rätt att minska det konstruerade normalvärdet på spakmekanismer med en del som motsvarar de direkta försäljningskostnaderna på grund av att klagandebolaget självt inte hade några sådana försäljningskostnader för sina produkter på hemmamarknaden.

84. Men som vi har sett har klagandebolaget emellertid inte ställt någon sådan fråga inom ramen för förevarande överklagande. Som jag nämnt tidigare har klagandebolaget inte bestritt den omständigheten att normalvärdet för spakmekanismer beräknats i enlighet med artikel 2.7 a i grundförordningen.

85. Det är viktigt att erinra om att klagandebolagets argument endast består i att påstå att förstainstansrätten, mot bakgrund av artikel 2.7 a i grundförordningen och domen i det ovannämnda målet Brother Industries mot rådet, borde ha funnit att normalvärdet motsvarade värdet på produkterna när dessa såldes av WWS.

86. Detta argument kan inte godtas, eftersom det enligt min mening är ofullständigt eller till och med motsägelsefullt. Klagandebolaget kan nämligen inte hävda att förstainstansrätten missuppfattat artikel 2.7 a i grundförordningen utan att först ifrågasätta förstainstansrättens bedömning enligt vilken normalvärdet, i den del direkta försäljningskostnader inte har räknats med, har beräknats i enlighet med denna bestämmelse.

87. I motsats till vad klagandebolaget hävdar hade förstainstansrätten inte kunnat bortse från den omständigheten att rådet beräknat normalvärdet på spakmekanismer i det led där produkterna lämnar klagandebolagets produktionskedja. efter det att förstainstansrätten

sedan ansett att denna beräkning var förenlig med artikel 2.7 a i grundförordningen måste den också ta konsekvenserna av detta i samband med sin bedömning av huruvida rådet beaktat kravet på en rättvis jämförelse enligt artikel 2.10 i grundförordningen.

88. Därmed har jag kommit till den andra punkten i min bedömning, som avser innebörden av artikel 2.10 i grundförordningen.

89. Enligt denna bestämmelse ska institutionerna nämligen göra en rättvis jämförelse mellan exportpriset och normalvärdet. Denna bestämmelse föreskriver dessutom uttryckligen att denna jämförelse, i syfte att uppfylla detta krav, ska göras i samma handelsled.

90. Eftersom normalvärdet fastställdes i det led där spakmekanismer lämnar klagandebolagets produktionskedja, har förstainstansrätten inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att justeringen av exportpriset, i form av ett avdrag för kostnaderna och vinsterna hos de bolag som sköter försäljningen av dessa produkter, var förenlig med artikel 2.10 i grundförordningen [10]. I syfte att jämföra normalvärdet och exportpriset i samma handelsled, det vill säga i det led där spakmekanismer lämnar klagandebolagets produktionskedja, var det nämligen nödvändigt att göra en justering av exportpriset genom att dra ifrån den del av priset som motsvarar inblandningen av de närstående bolag som sköter saluföringen på gemenskapsmarknaden.

91. Jag anser därmed att domstolen ska ogilla överklagandet såsom ogrundat.

92. Om domstolen delar min uppfattning ska klagandebolaget, som tappat målet även i denna instans, förpliktas bära sina rättegångskostnader och ersätta rådets rättegångskostnader, i enlighet med artikel 69.2 i domstolens rättegångsregler.

93. Kommissionen ska bära sina rättegångskostnader i enlighet med artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna.

10 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 mars 1992 i mål C-179/87, Sharp Corporation mot rådet (REG 1992, s. I-1635), punkterna 16–19.

III — Förslag till avgörande

94. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen

— ogillar överklagandet från Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 23 september 2009 i mål T-296/06, Dongguan Nanzha Leco Stationery mot rådet,

— förpliktar Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd att bära sina rättegångskostnader och ersätta rådets rättegångskostnader, och

— förpliktar Europeiska kommissionen att bära sin rättegångskostnad.